

Reportatge. Visitem Casa Matamoros, botiga oberta des del 1865 i un dels establiments més emblemàtics de tot Tortosa

Liliana Matamoros, darrere del taulell de fusta de melis.
FOTO: JOAN REVILLAS

COMERÇOS CENTENARIS: ELS OASIS DEL TEMPS

NÚRIA MESSEGUER
TORTOSA

Des de 1865 al carrer d'en Carbó de Tortosa probablement han canviat moltes coses, però Casa Matamoros, no. Tot i el pas de temps i el transcurs dels anys i amb el cas de Matamoros, també segles, la botiga segueix al seu lloc i amb la seva estètica de sempre; perquè, com remarca el patriarca, Javier, «poden fer moltes tendes modernes, però para que siguin antigues cal que passen 100 anys». Liliana és la quarta generació al capdavant d'aquest negoci centenari. Una dona forta i amb les idees clares perquè «tota la meva família som gent amb caràcter» m'explicava. I és que pot ser aquest el secret de Casa Matamoros.

La botiga és en si un lloc característic, l'aire que es respira o l'atmosfera que la rodeja és pesada i imponent. La notes. Sents el pes dels seus mobles: el soroll agut de

L'entrada de la centenària botiga.

FOTO: JOAN REVILLAS

Botiga d'aixovars
Casa

Matamoros està especialitzada en roba de la llar. Aquí pots trobar des de tovalloles fins llençols de totes les mides, passant per pijames, bates o draps.

les portes quan les obris o les tanques; el cruixit del parquet; la llum tènue però compensada pels seus grans finestrals; els sostres alts i foscos, la fusta que adorna i suporta tota la tenda. Els notes, els sents. Els objectes allí tenen la seva presència; perquè els anys a la botiga no han passat, s'ha quedat. «El tauler és el mateix que el primer dia», explicava Liliana, «no saps lo munt de gent que ha entrat per preguntar-me si el venia» i continuava «és fusta de melis, ja quasi ni se'n troba actualment». Fins i tot, l'aparador i els vidres que adornen la porta tenen docents anys: «Molta gent s'espanta, perquè la porta pesa molt i si la deixes anar tanca fort i els vidres fan molt de soroll», «quan els ho passa, em demanen disculpes i jo sempre els ho dic: tranquils que si aquests vidres han aguantat tants d'anys, per un cop no es trenquen». I Liliana conclouia convençuda «és que abans ho feien tot més bo per això dura tant».

Tot col·locat, intacte, a punt de rebre nous clients o probablement vells clients, perquè els qui van a Casa Matamoros mai són nous, la gran majoria de famílies de les Terres de l'Ebre si han passat. Servidora per exemple, no havia entrat mai, però sé que la meua avia sí. Tot i que no vaig conèixer, afirmaria que ella sí que va entrar.

«Molts morets ens han trencat els vidres per culpa del cognom, però ara ja ens coneixem tots»

Liliana va agafar a botiga per devoció, «em vaig criar aquí», «els meus pares em van castigar un estiu treballant aquí per suspendre, però per a mi no va ser càstig: m'agradava estar aquí». «Abans heretar una botiga era obtenir un negoci segur», reflexionava, «però ara per ara heretar això és una càrrega», conclouia. Liliana ho deia convençuda i no massa afectada, perquè «ja fa uns quatre o cinc anys que sé que jo seré l'última». En veurem decebuda amb la resposta que em va donar em pregunta: «Quan de temps fa que has comprat per internet?». «Uns tres dies», responc. Silència a la sala, ha quedat tot clar. «El petit comerç té els dies comptats, i no és per la crisi, és que ha canviat l'estil de vida», tot i que «no em puc queixar perquè tinc clients molt fidels, però la major part del dia hi ha més gent a l'agència de viatges del davant que a la tenda». Les prioritats potser sí que han canviat, però l'essència d'aquests oasis del temps haurien d'estar molt més valorats.